

Arrest

nr. 273 752 van 8 juni 2022
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. HASOYAN
Luikersteenweg 289 / gelijkvloers
3500 HASSELT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 12 januari 2022 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 30 november 2021 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 maart 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 april 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat F. HASOYAN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. BUYLE, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 3 juni 2021 een aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (bijlage 19ter) in functie van zijn Belgische (stief-)vader (Belgische echtgenoot van zijn moeder).

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) trof op 30 november 2021 een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Verzoeker werd hiervan op 13 december 2021 in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“(...)

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 03.06.2021 werd ingediend door:

Naam: H.(...)

Voornaam: R.(...)

Nationaliteit: Kosovo

Geboortedatum: (...)

Geboorteplaats: (...)

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt gezinshereniging aan met zijn vader A.(...) S.(...) (RR (...)) van Belgische nationaliteit. Dienovereenkomstig zijn in eerste orde de bepalingen van art. 40bis, §2, 3° en art. 40ter van de wet van 15.12.1980 van toepassing. Vooreerst voor wat betreft wie begunstigde kan zijn om het verblijfsrecht te kunnen krijgen is specifiek voorzien in art.40bis, §2, 3° dat het om bloedverwanten in neergaande lijn moet gaan beneden de leeftijd van 21 jaar OF die ten hunnen laste zijn. Bovendien dient overeenkomstig art. 40ter de Belgische onderdaan aan te tonen over stabiele, toereikende en voldoende bestaansmiddelen te beschikken, die ten minste gelijk zijn aan 120% van het leefloon voor een persoon met gezinslast.

Betrokkene is ouder dan 21 jaar en dient dus aan te tonen ten laste te zijn van de Belgische referentiepersoon. Om als 'ten laste' te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine.

Ter staving hiervan werden volgende documenten voorgelegd:

loonbrieven van U. T. BVBA en N. C. BVBA op naam van referentiepersoon.

attest OCMW Evere op naam van betrokkene dd. 05.08.2021 waaruit blijkt dat hij geniet van dringende medische steun.

attesten OCMW Evere op naam van referentiepersoon en zijn echtgenote dd. 11.08.2021 waaruit blijkt dat zij beiden genieten van leefloon van 01.01.2021 tot 31.05.2021.

fiscale attesten opgemaakt door de autoriteiten van Kosovo op naam van betrokkene dd. 05.07.2021 waaruit blijkt dat er geen gegevens beschikbaar zijn. Deze attesten dateren van na zijn vertrek uit het land van herkomst, waardoor de relevantie niet kan worden opgemerkt. Het is immers volstrekt logisch dat betrokkene na een definitief vertrek zijn eventuele eigendommen van de hand doet of inmiddels van de hand heeft gedaan.

Uit het geheel van de voorgelegde documenten blijkt niet afdoende dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst financieel en/of materieel ten laste was van de referentiepersoon.

Wat de financiële en/of materiële afhankelijkheid betreft, deze is in zijn geheel niet aangetoond. Er werden geen stortingsbewijzen of andere stavingsstukken voorgelegd waaruit enige ondersteuning van referentiepersoon aan betrokkene zou kunnen blijken.

Het gegeven dat betrokkene sedert juni 2021 tot op heden op hetzelfde adres als de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op hetzelfde adres als de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat hij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst.

Voor wat de bestaansmiddelenvoorwaarde betreft dient daarenboven opgemerkt te worden dat referentiepersoon reeds geruime tijd en tot op heden financieel ondersteund wordt door het sociale bijstandstelsel van het Rijk. Het is dan ook niet duidelijk op welke wijze hij zou kunnen voorkomen dat betrokkene eveneens ten laste zou vallen van het sociale bijstandstelsel. Er kan geenszins besloten worden dat referentiepersoon voldoende financiële draagkracht zou hebben om betrokkene, én nog drie andere meerderjarige zonen/dochters die eveneens een aanvraag ten laste in functie van referentiepersoon hebben ingediend, ten laste te nemen.

Gezien betrokkene niet afdoende heeft aangetoond effectief onvermogen te zijn, er onvoldoende werd aangetoond dat hij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine tot op het moment van de aanvraag financieel en/of materieel ten laste was van de referentiepersoon en er niet

kan blijken dat referentiepersoon er financieel toe in staat is betrokkene ten laste te nemen, blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens niet afdoende dat er reeds van in het land van herkomst of origine (en tot op heden) een afhankelijkheidsrelatie bestaat/bestond tussen betrokkene en de referentiepersoon. Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging. Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI dient te worden ingetrokken. (...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste en enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de materiële motiveringsplicht in samenhang met de artikelen 40bis, §2, eerste lid, 3° en 40ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en van het zorgvuldigheidsbeginsel als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur. Verzoeker stelt in zijn enig middel het volgende:

"De uitdrukkelijke motiveringsverplichting zoals bepaald in de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Voorname artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 19 maart 2004, nr. 129.466; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het begrip afdoende impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genome beslissing. Hetzelfde geldt ten aanzien van artikel 62 van de vreemdelingenwet.

De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijke toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het is uiteraard zo dat verzoeker ten laste moet zijn van zijn Belgische stiefvader A. S. (NN: ...) en hij derhalve afhankelijk moet zijn van de materiële steun vanwege hem.

Artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet spreekt immers van bloedverwanten in neerdalende lijn beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of "die te hunnen laste zijn".

Verwerende partij daarentegen stelt in de bestreden beslissing dat verzoeker hoe dan ook moest aantonen dat hij financieel/materieel afhankelijk was van zijn Belgische stiefvader in het land van herkomst.

Verzoeker stelt dienaangaande onder meer dat de gemachtigde niet kon stellen dat hij niet afhankelijk zou zijn geweest van haar Belgische stiefvader op het moment dat hij nog in Kosovo verbleef, aangezien verzoeker vóór zijn aankomst in België nog geen eenentwintig jaar oud was zodat automatisch moet worden aangenomen dat hij toen ten laste was van zijn Belgische stiefvader.

Het staat buiten betwisting dat verzoeker zijn land van herkomst verliet toen hij nog geen 21 jaar oud was. Verwerende partij mag de eis dat het familielid in het herkomstland ten laste moet zijn niet kennelijk onredelijk invullen.

Immers kan DVZ niet eisen dat er een afhankelijkheidsrelatie bestaat in het herkomstland tussen het familielid en de Belgische referentiepersoon, als er op dat ogenblik nog geen verwantschap bestond tussen beiden.

"Zo sprak de RvV zich in arrest nr. 163.233 uit over een situatie waarbij het kind van een Armeense moeder al in België verbleef op het moment dat zijn moeder wettelijk ging samenwonen met een Belg. Omdat DVZ bewijzen eiste van financiële steun vanwege de Belg aan het kind nog voor zijn aankomst in België, vroeg DVZ het onmogelijke van het familielid. De afhankelijkheidsrelatie tussen de Belg en het Armeense kind was immers pas later in België ontstaan, namelijk op het ogenblik van wettelijke samenwoning tussen de Belg en de Armeense moeder. Ook gaat DVZ met een dergelijke interpretatie voorbij aan de bewoordingen van artikel 40bis §2, eerste lid, 3° Vw dat bepaalt dat de aanvrager "te hunnen laste" moet zijn, d.w.z. van de referentiepersoon én van diens echtgenoot of partner en dus niet enkel van de referentiepersoon. De RvV wijst er nog op dat in casu het familielid bij haar vertrek uit het herkomstland minderjarig was en haar moeder vergezelde, wat impliceert dat zij toen ten laste was van haar moeder."

In casu stond het verwantschap van verzoeker en zijn thans Belgische moeder uiteraard vast.

Tot slot verwijst verzoeker naar het arrest van RvV 26 januari 2017, nr. 181.327 dewelke in casu parallel kan worden toegepast op de situatie van verzoeker.

Bovendien moet verzoeker aantonen dat hij geen inkomsten ofte weinig inkomsten heeft om rond te komen zonder financiële steun van de Belg of de Unieburger.

Zij moeten ook aantonen dat zij geen onroerende goederen in eigendom hebben in het herkomstland.

Dit werd tevens aangetoond door diverse attesten vanwege de Kosovaarse autoriteiten, dewelke ten onrechte buiten spel worden gesteld.

De stelling dat deze attesten ruim na verzoekers vertrek werden opgesteld en dat het niet uitgesloten is dat verzoekers nog voor hun vertrek nog bepaalde roerende en/of onroerende goederen van de hand hebben gedaan raakt kant noch wal.

Uit het geheel van het dossier blijkt immers dat verzoeker recht heeft op gezinshereniging.

Aangezien de motivering derhalve niet als afdoende dient te worden beschouwd en derhalve de motiveringsplicht schendt om reden dat dit motief niet op een redelijke manier getoetst is, gelet op de aard en de hechtheid van de familiale banden van verzoeker met zijn Belgische stiefvader en moeder en heeft verwerende partij zich gestoeld op onjuiste feitenvinding.

*Het zorgvuldigheidsbeginsel (sensu lato) tenslotte omvat het beginsel van de evenwichtigheid: dit beginsel doelt op de evenwichtige beoordeling van alle bij de beslissing betrokken belangen, (zie W. VAN GERVEN, *Beginnelsen van behoorlijk handelen*, R.W. 1982 - 1983, 963.).*

Dat de middelen bijgevolg ernstig is;”

2.2. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

2.3. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen hebben betrekking op de formele motiveringsplicht. Deze verplicht de administratieve overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op “afdoende” wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen (RvS 27 augustus 2019, nr. 245.324).

2.4. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen (RvS 13 augustus 2013, nr. 224.475).

2.5. De bestreden beslissing vermeldt uitdrukkelijk artikel 52, §4, vijfde lid, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 40ter van de vreemdelingenwet als haar juridische grondslagen.

Het door verzoeker geschonden geachte artikel 40ter van de vreemdelingenwet schrijft het volgende voor:

“§ 1. De familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, van een Belg die zijn recht op vrij verkeer heeft uitgeoefend overeenkomstig het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie, zijn onderworpen aan dezelfde bepalingen als de familieleden van een burger van de Unie.

(...)”

De in artikel 40bis, §2, van de vreemdelingenwet bedoelde familieleden zijn onder andere:

“(…)”

3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven;

(...)”

2.6. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker samen met zijn broer en zussen op 3 juni 2021 te Evere een aanvraag indiende van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (bijlage

19ter) als bloedverwant in neergaande lijn van de echtgenoot van hun moeder (stiefvader), die de Belgische nationaliteit heeft. Verzoeker diende ten laatste op 2 september 2021 volgende documenten over te leggen: *“Bewijs ten laste – Bewijs van voldoende bestaansmiddelen van de vervoegde persoon – Ziekteverzekering”*. Hierbij werd het volgende aangegeven: *“De Belg dient aan te tonen over voldoende bestaansmiddelen te beschikken. Indien dit niet ter waarde is van 120% van het leefloon voor een persoon met gezinslast (heden om en bij de 1380 euro), dient dit bewijs vergezeld te zijn van het bestedingspatroon van het gezin (vaste en variabele kosten).”*

Verzoeker legde volgende stukken neer als bewijs dat hij ten laste was van de referentiepersoon: fiscale getuigschriften van 5 juli 2021 waaruit blijkt dat verzoeker in Kosovo niet over onroerende eigendommen beschikt en dat er geen fiscale gegevens over hem bekend zijn, een attest van het OCMW waaruit blijkt dat verzoeker dringende medische hulp geniet, loonfiches van de referentiepersoon van U. T. BVBA en N. C. BVBA die betrekking hebben op de periode van mei 2019 tot december 2020 en attesten van het OCMW van Evere van 11 augustus 2021 waaruit blijkt dat de Belgische referentiepersoon en zijn echtgenote tussen 1 januari 2021 en 31 mei 2021 een leefloon genoten.

2.7. De gemachtigde van de staatssecretaris merkt in zijn beslissing naar aanleiding van de neergelegde fiscale attesten uit Kosovo op dat deze dateren van na het verrek van verzoeker uit zijn land van herkomst, waardoor deze niet relevant zijn. Vervolgens stelt de gemachtigde van de staatssecretaris vast dat de financiële of materiële afhankelijkheid van de referentiepersoon in zijn geheel niet werden aangetoond omdat geen stortingsbewijzen of andere stukken werden voorgelegd waaruit blijkt dat de referentiepersoon verzoeker daadwerkelijk zou hebben ondersteund. Hierbij wordt aangestipt dat het gegeven dat verzoeker en de referentiepersoon thans op hetzelfde adres gedomicilieerd zijn, niet volstaat. Bijkomend wordt aangestipt dat de referentiepersoon reeds geruime tijd leefloon geniet en dus niet kan besloten worden dat hij voldoende financiële draagkracht heeft om betrokkene én drie andere meerderjarige zonen en dochters ten laste te nemen. In de beslissing wordt daarom het volgende geconcludeerd: *“Gezien betrokkene niet afdoende heeft aangetoond effectief onvermogen te zijn, er onvoldoende werd aangetoond dat hij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine tot op het moment van de aanvraag financieel en/of materieel ten laste was van de referentiepersoon en er niet kan blijken dat referentiepersoon er financieel toe in staat is betrokkene ten laste te nemen, blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens niet afdoende dat er reeds van in het land van herkomst of origine (en tot op heden) een afhankelijkheidsrelatie bestaat/bestond tussen betrokkene en de referentiepersoon. Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging”*.

2.8. In zijn middel beweert verzoeker dat de gemachtigde van de staatssecretaris niet vermag een bewijs van afhankelijkheid van de referentiepersoon te vragen voor de periode dat hij nog in Kosovo verbleef omdat hij toen jonger was dan 21 jaar en dus ‘automatisch’ ten laste zou zijn van zijn Belgische (stief-) vader. Daarnaast oppert verzoeker, onder verwijzing naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad), dat er geen bewijzen mogen worden gevraagd van een afhankelijkheidsband op het ogenblik dat de verwantschap tussen betrokkene en de referentiepersoon nog niet bestond.

2.9. De Raad merkt in de eerste plaats op dat verzoeker niets inbrengt tegen de pertinente overweging uit de bestreden beslissing dat de referentiepersoon niet voldoet aan de bestaansmiddelenvereiste omdat hij *“reeds geruime tijd en tot op heden financieel ondersteund wordt door het sociale bijstandsstelsel van het Rijk. Het is dan ook niet duidelijk op welke wijze hij zou kunnen voorkomen dat betrokkene eveneens ten laste zou vallen van het sociale bijstandsstelsel. Er kan geenszins besloten worden dat referentiepersoon voldoende financiële draagkracht zou hebben om betrokkene, én nog drie andere meerderjarige zonen/dochters die eveneens een aanvraag ten laste in functie van referentiepersoon hebben ingediend, ten laste te nemen.”* Uit de bijlage 19ter blijkt immers dat verzoeker dient te bewijzen dat de referentiepersoon minimaal over bestaansmiddelen ter waarde van 120% van het leefloon voor een persoon met gezinslast dient te beschikken. Dit bewijs wordt niet geleverd en dit motief volstaat op zich reeds om de bestreden beslissing afdoende te schragen.

In zoverre verzoeker ingaat op de motieven betreffende het bewijs van het ‘ten laste’ zijn, gaat hij er met zijn betoog over zijn verblijf in Kosovo aan voorbij dat er geen enkel begin van bewijs voorligt van het gegeven dat hij zijn land van herkomst reeds vóór 28 januari 2017, de datum waarop hij de leeftijd van 21 jaar bereikte, (definitief) zou hebben verlaten. De gemachtigde van de staatssecretaris ging dus geenszins kennelijk onredelijk te werk door te stellen dat *“(u)it het geheel van de voorgelegde documenten (...) niet*

afdoende (blijkt) dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst financieel en/of materieel ten laste was van de referentiepersoon". De huidige gezinsherenigingsaanvraag werd bovendien ingediend toen verzoeker ruim 25 jaar oud was en hij dus absoluut niet langer 'automatisch' ten laste was van zijn moeder en/of de referentiepersoon. Verzoeker diende wel degelijk concreet aannemelijk te maken dat hij voorafgaand aan de aanvraag - en desgevallend reeds van in zijn land van herkomst of eerder verblijf - financieel en/of materiële ondersteuning genoot van de Belgische referentiepersoon. Samen met de gemachtigde van de staatssecretaris stelt de Raad vast dat er door verzoeker "geen stortingsbewijzen of andere stavingsstukken (werden) voorgelegd waaruit enige ondersteuning van referentiepersoon aan betrokkene zou kunnen blijken".

Waar verzoeker lijkt te suggereren dat de verwantschapsband met de referentiepersoon niet eerder bestond, blijkt uit het administratief dossier dat het huwelijk van de referentiepersoon met de moeder van verzoeker reeds op 13 september 2010 in Fushë (Kosovo) werd afgesloten, zodat de verwantschap wel degelijk bestond in de periode tussen het ogenblik waarop verzoeker de leeftijd van 21 jaar bereikte (d.i. 28 januari 2017) en de gezinsherenigingsaanvraag van 3 juni 2021. Verzoeker toont bijgevolg niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris onzorgvuldig of kennelijk onredelijk te werk ging door te verlangen dat gedurende die periode een materiële en/of financiële afhankelijkheidsband zou worden aangetoond tussen verzoeker en de referentiepersoon. Aangezien hiervan geen bewijzen voorliggen, kan verzoeker niet worden bijgetreden waar hij beweert recht te hebben op gezinshereniging.

2.10. Waar verzoeker tenslotte kritiek levert op de beoordeling van zijn onvermogenheid en stelt dat de fiscale documenten uit Kosovo ten onrechte buiten beschouwing worden gelaten, kan hij niet worden gevolgd. In de beslissing wordt immers opgemerkt dat deze stukken dateren van 5 juli 2021 en dus na het vertrek van verzoeker uit zijn land van herkomst, waardoor het "volstrekt logisch" is dat verzoeker aldaar geen onroerende eigendommen of andere inkomsten meer heeft en deze stukken bijgevolg irrelevant zijn bij de beoordeling van verzoekers huidige situatie.

2.11. Er werd geen schending aannemelijk gemaakt van de artikelen 40bis, §2, eerste lid, 3° en 40ter van de vreemdelingenwet, al dan niet in samenhang met de materiële motiveringsplicht. Verzoeker heeft niet aangetoond dat de beslissing niet zou berusten op deugdelijke, feitelijke en/of juridische overwegingen of dat de motieven in kennelijke wanverhouding zouden staan tot het besluit. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat bepaalde elementen niet of onvoldoende zouden zijn onderzocht. Er werd geen motiveringsgebrek of onzorgvuldigheid aangetoond.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht juni tweeduizend tweeëntwintig door:

dhr. F. TAMBORIEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPE,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPE

F. TAMBORIEN